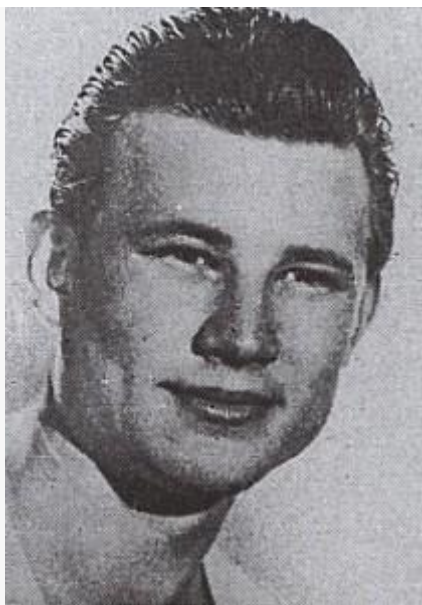

Szabó László

Egy olyan labdarúgóról emlékezünk meg születésének 90. évfordulóján, aki nem ért el fényes sikereket, nem voltak nagy klasszisú eredményei, mégis beopta magát a szurkolók szívébe, Szabó Lászlóról. Éppen 90 esztendeje, 1934. szeptember 11-én Gödöllőn született, ám futballozni már az ÉDOSZ csapatában kezdett, ami az '50-es évek elején a ferencvárosi hátországot jelentette. Így került 1953. nyarán a Bp. Kinizsi első csapatához és öltötte magára a piros-fehér mezt. Piros-fehér volt ez a mez, de ő pontosan tudta, mik voltak a valódi színei. Hogy is ne tudta volna, amikor olyan csapattársak mellé került már az első mérkőzésén, mint Rudas Ferenc, Kispéter Mihály, Orosz Pál vagy éppen Dékány Ferenc, akik a fradizmus megtestesítői voltak. Óriási tehetségnek számított, fényes jövőt jósoltak neki, nemes egyszerűséggel csak Bozsik József utódként emlegettek. Tizenhat évesen az ifjúsági csapatban még középcsatár volt, onnan került hátrébb, 1953-ban már fedezetként került az első csapatba. Érett játékot nyújtott, a Kinizsi felnőtt csapatában meccsről meccsre remekelt. 1953-ban stabil tagja volt annak az UEFA-torna győztes magyar ifi válogatottnak, amely kapott gól nélkül nyerte a fiatalok – nyugodtan mondhatjuk – akkori világbajnokságát. Felfigyelt rá Sebes Gusztáv is, aki még ifistaként az aranycsapat mellé vette és a válogatott edzőmérkőzéseken Puskásékkal szerepeltette. Négyszer már a B-válogatottban is pályára lépett, karnyújtásnyira került a nagyválogatottól. Aztán egy utánpótlás válogatott találkozón véget értek az álmai, olyan súlyos sérülést szenvedett – szétment a térde -, hogy nem lehetett folytatása a szép reményű pályájának. Mindent megtett, hogy visszatérjen, tán el is siette. Nyolc hónappal a sérülése után pályára lépett egy felkészülési mérkőzésen, ahol az ellenfél túlbuzgó játékosa úgy lépett oda neki, hogy odalett a másik térde is. Ezt már nem tudta kiheverni, ezután sohasem lett a régi. Pedig a szurkolók is biztatták, a legendás B-közép

még a kórházba is menesztett egy delegációt, hogy támogatásukról biztosítsák, ám a csoda elmaradt. Szép gesztus volt a Fraditól, hogy 1956. decemberében elvitték a jugoszláv portyára, ahol végre ő is magára húzhatta a szépséges zöld-fehér Fradi szerelést. Megérdemelte!

Alacsonyabb szinten még próbálkozott a játékkal, ám a lába nem bírta a terhelést. A sporttól, a futballtól nem tudott elszakadni, rendszeresen feltűnt a lelátókon, szurkolt a kedvenc csapatának, egészen 2013. március 18-ig, amikor elragadta a halál. Peches pályafutás volt az övé, ám azon rövid idő, ami megadatott neki, hogy a legjobbak között is bizonyíthasson, elegendő volt számára, hogy nevét beírja a Ferencvárosi Torna Club dicsőséges történelmébe. Mi sem felejtettük el, ezért helyezük el sírján a megemlékezés koszorúját.

Budapest, 2024. szeptember 11.